

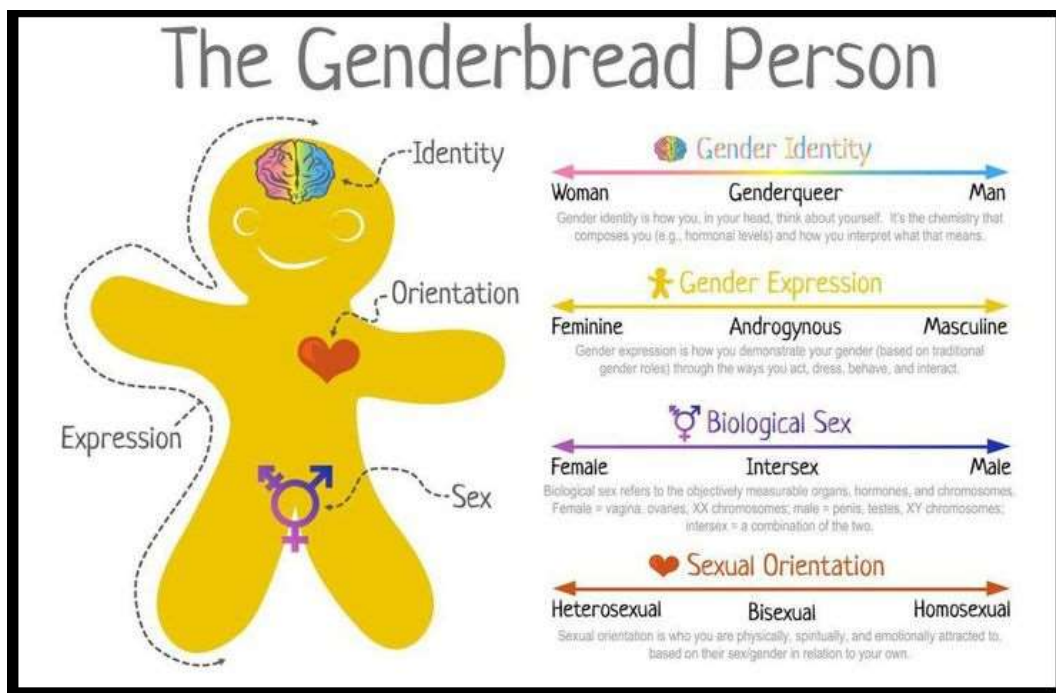
Lieve vrienden en familie,

toch even een brief bij bijgaande, door ons genderkind geknutselde kaart. Tussen de verhuisstress door vond ik zowaar tijd om er eentje te pennen. Niet omdat ik jullie, denk ik, nog moet uitleggen dat Sky van rokjes en glitter houdt, of omdat ik jullie ervan verdenk daar naar op te reageren, maar omdat, zoals onze begeleider van GO (genderkind en Ouder) zo mooi zei 'meer informatie zorgt voor meer acceptatie'. (en, omdat ik geen zin heb om twintig keer hetzelfde verhaal te vertellen, dus ik dacht, ik zet dat in een brief, dat scheelt werken, en alles wat werk scheelt in deze periode van stress en verhuizing is mooi meegenomen 😊). Overigens, er staat overal 'ik', maar dat betekent geenszins dat Jurre er niet over heeft meegedacht of zijn licht er niet over heeft laten schijnen. Hij was alleen een beetje te druk met zijn hoofd in de verf om ook mee te schrijven.

Allereerst het belangrijkste: Skylar wordt Skylanne. Onze zoon wordt een dochter.
Het neefje een nichtje, de kleinzoon en kleindochter.

Waarom?

Eigenlijk kan ik in één enkele zin beantwoorden waarom wij dit doen: omdat we zien dat ons kind hier gelukkig van wordt. Maar misschien moet ik even iets uitgebreider zijn over gender.

Kortweg geeft dit plaatje weer hoe gender in elkaar zit. Tussen je benen zit je 'geslacht', daarmee ben je geboren. Dat kan mannelijk (een piemel), vrouwelijk (een vagina) of iets ertussenin (intersex) zijn. Dat zegt vaak iets over je gender, maar niet altijd. Gender is wat je *voelt* dat je bent. Dat kan van man, tot vrouw, tot allebei (genderfluid) tot niets (agender) en van alles ertussenin en eromheen. Hier is dat getekend in je hoofd. In je hart zit je (sexuele) aantrekkingskracht, op wie je verliefd wordt. Dat heeft eigenlijk niets met gender van doen, en zegt op wie je valt, bv of je homo, bi of hetero beent. Het buitenste lijntje is je genderexpressie, en dat zegt hoe je je uitdraagt. Je kunt je heel mannelijk voelen, maar toch af en toe jurken dragen. Dat zegt nog niet iets over je *genderidentiteit*.

Transgender

Mensen en kinderen die zich niet thuis voelen in de genderidentiteit die ze volgens hun biologische geslacht zouden moeten hebben (Rare omschrijving ergens... Maar ik kom even niet op een andere.) worden transgender genoemd. Het is dus niet alleen een term voor meisjes die jongen willen zijn of mannen die zich vrouw voelen, maar ook voor de mensen ertussenin of buiten de genderlijn. Dat maakt het soms wat verwarrend. Maar wat ik hiermee wil aangeven, is dat wat Skylanne voelt dieper gaat dan alleen maar genderexpressie.

Om een voorbeeld te geven, Finnley vind jurken ook leuk, maar voelt zich verder prima thuis in zijn jongenslichaam en heeft geen behoefte om meisje te worden. Hij wil graag overal een jurk dragen als hij dat zou willen en dat dan niemand wat van zegt, maar heeft niet het gevoel meisje te willen zijn. Ik, Taya, wilde vroeger jongetje zijn, omdat ik dan vrij in het park mocht spelen (in een tijd waarin, door sommigen, aan jongetjes andere vrijheden werden toegekend dan aan meisjes) en mensen niet zeurden als je onder de modder thuiskwam, en natuurlijk omdat je dan tegen een boom kan plassen. Al die dingen horen bij genderexpressie, bij de rollen die onze samenleving aan bepaalde genders toebedeeld. Dat is niet hetzelfde als je van binnen *voelen* als meisje.

Moet je wel doen wat je kind wil? Is ze niet een beetje jong?

Skylanne is inderdaad vrij jong. Er wordt wel eens beargumenteerd dat jonge kinderen niet zelf kunnen bepalen welk gender ze zich voelen te zijn. Dit wordt echter vooral tegen transgender kinderen gezegd. Want als we aan 'gewone' (dat heet overigens cisgender, als je gender overeenkomt met je biologische geslacht) kinderen vragen welk gender ze zijn, dan twijfelt niemand eraan dat kleine jongetjes van drie al kunnen aangeven een man te worden en kleine meisjes een vrouw. Waarom zouden transgender kinderen dat dan niet al weten als ze zo jong zijn?

Het komt misschien een beetje over alsof wij alles maar doen wat Skylanne wil. Dat is zeker niet het geval. Er zijn in ons huis nogal wat regels en er mag een hoop, maar ook een hoop niet. Zo mag je niet slaan, niet zomaar snoepjes eten of op de iPad, moet je het vragen voor je van tafel opstaat en is het de bedoeling dat je elke dag een klusje doet in huis. Waar het om gender gaat is dat echter anders. Het gaat niet om zomaar iets wat Skylanne 'even' wil, maar iets wat al heel lang leeft bij haar.

Wij zien als ouders al jaren dat ze roze en glitters veel mooier vindt dan groen en pokémon. Als ik thuiskom met een zwierig shirt met glimsteentjes erop dan beginnen haar ogen te stralen. Was ons kind ongelukkig geweest als ze nooit een glimshirt had gehad? Misschien niet, dat zullen we waarschijnlijk nooit weten. Maar feit is wel dat een overweldigend aantal volwassen transgenders zegt zich als kind verschrikkelijk te hebben gevoeld omdat ze thuis niet zichzelf konden zijn. Het zelfmoordcijfer is wel bijna tien keer zo hoog onder transgenders als onder 'gewone' Nederlanders. Er zitten dus risico's aan transgender kinderen niet zichzelf laten zijn.

Waarom zou je een hokje willen kiezen?

We hebben dit natuurlijk niet van de ene op de andere dag besloten. Skylanne is niet een kind die vanaf jongs af aan al boos riep: 'Ik ben geen jongen, ik ben een meisje' en dan de strijd aanging om de broek die wij haar aan wilden trekken. Of, zoals sommige kinderen doen, dreigde haar piemel er af te snijden. Tot voor kort zagen wij haar dan ook als een gendercreatief kind, een jongen die van meisjesdingen hield, en niet als een kind wat ooit een sociale transitie (Het woord wat gebruikt wordt voor kinderen die van rol veranderen, dus als jongen als meisje gaan leven. Het gaat dus niet over iets lichamelijks.) nodig zou hebben. Maar Skylanne wilde dat wel. Zij voelde zich niet thuis in het hokje 'jongetje in een jurk' en wilde perse naar het hokje 'meisje'. Wij hebben aangegeven dat ze niet zou hoeven kiezen. Wat ons betreft hoeft je geen hokje te kiezen, en is een beetje van het een en een beetje van het ander, of

helemaal niets van beiden, ook een prima keuze. Maar het viel ons steeds meer en meer op dat ze heel graag naar het hokje 'meisje' toe wilde. Ze koos altijd voor de meisjes wc en kleedkamer, wilde niet dat de dans juf haar als jongen aansprak, en voelde zich op school steeds onprettiger omdat ze door de andere kinderen in het jongens-hokje werd geplaatst.

Is dat omdat ze zich vanbinnen totaal een meisje voelt? Is dat omdat ze zich fijner voelt in het hokje 'vrouw' omdat de samenleving nu (nog) makkelijker omgaat met een meisje in een rok (al heeft ze een piemel) dan met een jongetje in een rok? Beide opties (en meer) zijn mogelijk. We hebben goed contact gehad met een psycholoog uit Amerika en ons verhaal bij haar voorgelegd. Haar reactie was eigenlijk dat we wat minder moeten stilstaan bij gender hokjes. Als we als samenleving en als ouders alle opties openhouden, en gender niet meer zien als iets wat in steen gebeiteld staat, dan hoeven we ons ook niet druk te maken dat we de verkeerde keuze maken, of dat het kind dan terug wil. We kunnen dan namelijk niet terug, alleen maar vooruit.

Hoe nu verder?

Het is goed denkbaar dat Skylanne als de puberteit komt uiteindelijk besluit toch jongetje te willen zijn. Of niets, of ergens tussen man en vrouw in. In sommige onderzoeken wordt 80% genoemd als getal van kinderen dat uiteindelijk niet in lichamelijke transitie gaat. Dat getal is enigszins twijfelachtig, maar het blijft wel zo dat zeker niet alle kinderen die als kind 'afwijkend' gendergedrag vertonen, dat later nog steeds willen. 'Terug' gaan naar je oude genderrol is dus zeker mogelijk. Er is door de psycholoog gezegd dat het belangrijkste is dat we als ouders ons genderkind steunen, en dat er dan eigenlijk niets onmogelijk is.

Begin december hebben we een afspraak in het VUmc, bij de genderpoli. daar gaat gekeken worden of Skylanne aan de criteria voldoet voor de diagnose genderdysforie. Dat is een sticker die je nodig hebt om, als je in de toekomst hulp wilt, die te kunnen krijgen. Ook bieden die ouderbegeleiding als we dat zouden willen.

Als Skylanne dan gaat puberen dat kan ze puberteitsremmers krijgen. Dat stelt de puberteit uit, waardoor je meer tijd 'koopt' voor het kind om na te denken wat het wil op gendergebied. Het nemen van puberteitsremmers is omkeerbaar, de puberteit begint weer als je met de remmers stopt. Momenteel mag je in Nederland pas op je 16e cross sex hormonen waarmee ze borsten zou kunnen ontwikkelen, een pas op je 18e een operatie. Er gebeurt de aankomende jaren dus nog eigenlijk helemaal niets op lichamelijk vlak.

Wat vind Skylanne het belangrijkste?

Ik heb Skylanne gevraagd wat het allerbelangrijkste was wat ik aan anderen moest vertellen. "Dat ik een meisje wil zijn", was haar antwoord. "Waarom is dat zo belangrijk? Vroeg ik haar. Wat gebeurt er dan als mensen je "jongen" noemen?" "Dat vind ik helemaal niet leuk!", was haar reactie. Wat moesten mensen daarnaast nog meer weten? "Dat ik Skylanne heet, en niet Skylar. Soms zeggen mensen dat, en daar wordt ik heel verdrietig van."

We hebben haar uitgelegd dat een heleboel mensen en kinderen nog niet eerder van transgender gehoord hadden, en dat wij ze zullen moeten uitleggen wat dat is en waarom het voor haar zo belangrijk is om meisje te mogen zijn. Maar ook dat het tijd kost, en dat mensen zich soms nog vergissen.

Wat verwachten we van jullie?

Aansluitend wil ik dus aangeven: het is helemaal niet erg als je je soms vergist. Ik vergis me aan de lopende band, al wordt dat wel steeds minder. Het enige wat we vragen is dat jullie je best doen om wel de nieuwe naam en de nieuwe voornaamwoorden te gebruiken. Verder hoop ik dat jullie je vrij voelen om altijd naar ons toe te komen voor vragen. Wij staan open voor alle vragen, echt waar. Ook als je het helemaal niet met ons eens bent. Ik heb liever een goed gesprek dan dat we er na een paar maanden achter komen dat ons van alles dwarszit en een kopje theedrinken ineens heel beladen is geworden. Niet dat ik dat verwacht, maar dan heb ik het maar gezegd :-)

Tot slot

Het geluk van ons kind staat voorop. Dat is niet perse de makkelijkste weg. Transgender zijn is niet makkelijk, of leuk, en wens je niemand toe. Er zijn dagen dat gender nergens een rol speelt, en dan ineens is daar een zwembad met openbare kleedruimte en vind Skylanne dat alles moeilijk, zegt iemand op de scouting dat ze eigenlijk naar de jongens wc moet of is er een ogenschijnlijk simpele jongens/meiden verdeling tijdens rekenen op school en komt ze huilend thuis. Het is zeker niet de weg van de minste weerstand. Maar het is voor ons de enige weg. Het is niet echt een keuze om hier 'nee' op te zeggen. Dat zou voor ons iets zijn als tegen Skylanne zeggen dat ze niet mag stutten, of niet mag dansen. Dit is wie ze is. Ik hoop dat ik door deze brief dat wat inzichtelijker heb gemaakt.

Wil je nog meer weten?

Er is online niet heel veel informatie over genderkinderen, maar wel wat.

Cavaria heeft een mooi beknopte folder ([download hier](#)), en op mijn site staat info over de verschillende genderkinderen ([hier](#)) en een batterij links naar andere sites vol aanvullende informatie. Er zijn een aantal dingen op tv om het voor kinderen (en volwassenen) duidelijker te maken, de makkelijkste zijn "van lucas naar luus" van de vpro, en EenVandaag "van Joey naar Jody". (Beiden te vinden op Google of YouTube.)

Als je een boek wilt lezen met kids, lees dan "het lammetje dat een varkentje is" . Dat haal je bij ons of in de bieb. Als je Engels goed is en je wilt zelf iets lezen, lees dan "The gender creative child" van Diane Ehrensaft. of kom op de thee, dan vertel ik je wat ik heb gelezen, dat scheelt moeie ogen, en is nog veel gezelliger ook :-)

xx

Taya en Jurre